

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **Ing. E. S.**, bytem, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2014, č. j. KUZL-9070/2014, sp. zn. KUSP-9070/2014/DOP/Od,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce napadá rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 17. 2. 2014, č. j. KUZL-9070/2014, sp. zn. KUSP-9070/2014/DOP/Od, kterým bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Kroměříž, Odboru občansko-správních agend, oddělení dopravy a silničního hospodářství (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 13. 1. 2014, č. j. MeUKM/055987/2013 361-390. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu), jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu tím, že dne 27. 8. 2013 v 13:37 hod. na silnici 2. třídy č. 432 v obci Zdounky na ul. Kroměřížská ve směru jízdy na

obec Šelešovice ve vzdálenosti 91,4 metrů od domu č. p. 367 při řízení motorového vozidla zn. AUDI A8 r. z. 7T9 6644 nerespektoval rychlost jízdy stanovenou pro daný úsek 50 km/hod., kdy mu byla hlídkou Policie ČR DI Kroměříž prostřednictvím laserového silničního rychloměru MicroDigiCam LTI výr. č. 018191 naměřena průjezdová rychlost 64 km/hod. (při zvážení možné odchylky měřicího řízení ve výši ± 3 km/hod. mu byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 61 km/hod). Žalobci byla v souladu s ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o přestupcích) podle ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2.300 Kč. Podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích byla žalobci dále uložena povinnost nahradit státu náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000 Kč.

Žalobce v žalobě relativně rozsáhlým způsobem s četnými odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu zpochybňuje zákonnost provedeního dokazování. Namítá, že správní orgány vycházely u měření rychlosti pouze z písemných dokumentů oznámení o přestupku a záznam o přestupku, aniž by provedly jediný relevantní důkaz. Pouhý soupis pramenů důkazů do protokolu bez jejich objektivního zkoumání a hodnocení, včetně neprovedení objektivního nálezu vyplývajícího z provedeního důkazu a jeho zaznamenání dle zásady ústnosti a kontradiktornosti, přitom podle jeho názoru nelze považovat za právo na spravedlivý proces.

Žalobce zpochybňuje použití jednotlivých dokumentů, které jsou součástí správního spisu, jako důkazů. Oznámení o přestupku žalobce považuje za nepřijatelný důkaz, jelikož ani materiálně o důkaz nejde, resp. nejde o způsobilý pramen důkazu. Smysl a účel oznámení o přestupku totiž není skutečnost, že se jedná o důkaz, ale jde o přípis policejního orgánu, kterým se plní oznamovací povinnost Policie ČR dle ust. § 58 zákona o přestupcích. Rovněž úřední záznam jako jednostranný úkon správního orgánu podle žalobce sám o sobě nemůže obstát, a to za situace, kdy nebyl proveden výslech svědků, kteří tento úřední záznam sepsali.

Žalobce namítá, že v odůvodnění rozhodnutí je popsán popis ohledání fotografie (na str. 3) a jsou zde uvedeny informace ze serveru ibesip.cz (na str. 4), aniž by takové ohledání bylo provedeno za přítomnosti žalobce (viz protokol o ústním jednání ze dne 21. 11. 2013). Tímto postupem podle názoru žalobce správní orgány porušily právo na kontradiktornost dokazování, když se žalobce nemohl vyjádřit k prováděným důkazům a současně mu nebyla dána možnost seznámení se se spisem před vydáním rozhodnutí.

Porušení práva na spravedlivý proces spatřuje žalobce rovněž v tom, že nebyl předvolán k ústnímu jednání, když předvolání bylo doručeno pouze zmocněnci žalobce. Nebyly tak splněny podmínky pro projednání věci v nepřítomnosti žalobce podle ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Žalobce je si vědom ust. § 34 odst. 2 správního řádu, podle něhož se písemnosti doručují toliko zástupci, avšak zákon o přestupcích je ke správnímu řádu úpravou speciální. Zákon o přestupcích hovoří výslovně o obviněném, nikoli o účastníkovi řízení obecně, a je zde tedy vztah výjimky, kdy má účastník něco v řízení osobně vykonat. Žalobce má za to, že v řízení o přestupku je třeba předvolat přímo obviněného, neboť předvolání jeho zástupce by garantovalo zachování práv obviněného pouze v případě, byl-li by jeho zástupcem advokát.

Žalobce namítá existenci zatajeného důkazu – návodu k použití měřicího zařízení, z něhož by jednoznačně vyplynulo, že policista měřil rychlost v rozporu s návodem k použití. Zatajeným důkazem byla podle názoru žalobce porušena kontradiktornost řízení, kdy správní orgány presumovaly a nikoli prokazovaly správnost měření. Žalobce má za to, že musí mít reálnou možnost jakékoli tvrzení žalovaného vyvrátit, což s ohledem na speciální technické zařízení a navazující certifikace, jež nejsou běžně k dispozici, není možné. V této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 39/2011-56. Žalobce namítá, že jde o opominutý důkaz, který je jednoznačně v jeho prospěch, na jehož základě se prokáže, že policie nepostupovala v souladu s podmínkami měření stanovenými národní certifikační autoritou – Českým metrologickým institutem.

Žalobci je známo, že v certifikátu o schválení typu měřidla k danému měřicímu zařízení je uvedeno, že měřicí úhel je 0°, a že nejsou dovoleny žádné odchylky. Z fotografie „záznam o přestupku“ je přitom patrné, že úhel měření je v daném případě zjevně mimo úhel 0°. Měření podle názoru žalobce nelze připustit jako důkaz, jelikož byl opatřen v rozporu se zákonem o metrologii, který je vyjádřen rozporem s uvedeným Certifikátem o schválení typu měřidla k danému měřicímu zařízení.

Žalobce dále namítá, že součástí spisové dokumentace není protokol o proškolení osoby, která obsluhovala měřicí zařízení, z čehož lze usuzovat, že měření prováděla osoba, která k tomu nebyla proškolená a tedy ani oprávněná. Z tohoto lze dovodit, že měření proběhlo v rozporu s návodem k obsluze měřicího zařízení, neboť ze spisového materiálu nijak nevyplyvá, že by osoba obsluhující měřicí zařízení byla s tímto seznámena a dodržovala postupy v něm popsané. Žalobce poukazuje na Závazný pokyn policejního prezidenta č. 160 ze dne 4. 12. 2009, podle něhož nelze předjímat, že každý policista je proškolen k obsluze technických dokumentačních prostředků. Rovněž nelze předpokládat, že jde o běžnou pracovní náplň policistů. Takto pořízený důkaz žalobce považuje za nepřipustný v případě, že spáchání přestupku nebylo doloženo jiným způsobem.

S ohledem na shora uvedené má žalobce za to, že napadené rozhodnutí je nezákonné, a proto navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně navrhl, aby soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že podstata věci tkví v tom, že žalobce jel vyšší než dovolenou rychlostí. Uvedl, že rychlost jízdy žalobce byla objektivně zjištěna pomocí radaru, kdy záznamové zařízení vyfotografovalo vozidlo řízené žalobcem v okamžiku jeho překročení limitu rychlosti jízdy. Žalovaný konstatoval, že se jedná o nejtýpější, nejčastější a o naprosto standardní způsob zadokumentování tohoto typu přestupku. Údaje o žalobci, jakožto osobě podezřelé ze spáchání přestupku, jsou pak uvedeny v oznámení o přestupku. Uvedl, že zmocněnec žalobce se dostavil k ústnímu jednání, v jehož průběhu byly provedeny důkazy jednotlivými listinami, které tvořily součást spisu. Žalovaný je proto přesvědčen, že proces dokazování proběhl v souladu se zákonem a že žalobci nebylo upřeno právo na spravedlivý proces. K nepředvolání svědků žalovaný uvedl, že již provedením důkazu listinnými podklady již byl skutečný stav věci zjištěn dostatečně, a proto provádění jakýchkoli dalších důkazů nebylo potřebné. Přitom zmocněnec žalobce se procesu

dokazování zúčastnil, ale výslech jakýchkoli dalších osob nebo svědků nenavrhoval. Kromě toho žalovanému není zřejmé, o čem by svědci měli svědčit, a co by mělo být jejich svědectvím dokázáno nebo objasněno.

Tvrzení žalobce, že se nemohl vyjádřit k provedeným důkazům, je nepravdivé, neboť tato možnost byla žalobci dána při ústním jednání dne 21. 11. 2013.

Jako nepravdivé žalovaný považuje i tvrzení žalobce, že mu nebyla dána možnost k seznámení se spisem před vydáním rozhodnutí po provedeném dokazování mimo ústní jednání, jelikož žádné dokazování mimo ústní jednání provedeno nebylo, a dále k seznámení se spisem byl žalobce vyzván písemností ze dne 9. 12. 2013.

Nepravdivé je i tvrzení žalobce ohledně nepředvolání k ústnímu jednání, neboť k ústnímu jednání na den 21. 11. 2013 byl předvolán jak žalobce, tak jeho zmocněnec.

K tvrzení, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s návodem k použití radaru a že měření provedl neproškolený policista, žalovaný uvedl, že mu není zřejmé, o jaké poznatky žalobce tato tvrzení opírá. Policejní podklady podle jeho názoru neindikují nic, z čeho by se dalo usuzovat, že by měření rychlosti neproběhlo korektně, kdy toto nezpochybnil ani zmocněnec žalobce v průběhu ústního jednání. Rovněž zmocněnec žalobce nepožadoval provedení důkazu návodem k obsluze, proto správní orgán necítil potřebu tento důkaz provádět. Žalovanému je navíc osobně známo, že obsluha uvedeného typu měřidla spočívá toliko v nastavení směru a nastavení limitu rychlosti vozidel, a že funkce přístroje je naprosto automatická. V souladu s názorem Nejvyššího správního soudu obsaženým v rozsudku č. j. 3 As 29/2011-56 žalovaný nepovažoval za rozhodné prokazovat, zda zasahující policisté byli pro používání měřicího přístroje školeni, popřípadě zda postupovali podle interních aktů řízení, podstatné je pouze to, zda konkrétní měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze. Pokud žalobce nepředložil žádný dostatečně fundovaný důvod, pro nějž by mělo být měření rychlosti jeho vozidla v rozporu s návodem k obsluze, nebylo nutné ani předkládat osvědčení o odborné způsobilosti ani vyslýchat zasahující policisty jako svědky. Tento požadavek žalobce evidentně stojí nad limity zásady materiální pravdy.

S ohledem na shora uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobou jako nedůvodnou zamítl.

V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika, v níž žalobce vyjádřil nesouhlas s obsahem vyjádření k žalobě a zcela setrval na své žalobní argumentaci.

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází mimo jiné oznámení přestupku Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Územního odboru Kroměříž, Dopravního inspektorátu ze dne 10. 9. 2013, oznámení přestupku sepsané na místě přestupku ze dne 27. 8. 2013, úřední záznam Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Územního odboru Kroměříž, Dopravního inspektorátu ze dne 27. 8. 2013 sepsaný nstržm. Michalem Kopřivou, záznam o přestupku pořízený laserovým silničním rychloměrem MicroDigiCam LTI, ověřovací list č. 8012-OL-70044-13 silničního

laserového rychloměru MicroDigiCam LTI, výr. č. UX 018191 a výpis z evidenční karty řidiče žalobce.

Dne 9. 10. 2013 správní orgán prvního stupně vydal příkaz, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Proti uloženému příkazu podal žalobce prostřednictvím zmocněnce včasný odpor.

Dne 31. 10. 2013 bylo žalobci i zmocněnci žalobce odesláno předvolání obviněného k ústnímu jednání nařízenému na den 21. 11. 2013 v 09:30 hod. Toto ústní jednání proběhlo v nepřítomnosti žalobce, za přítomnosti jeho zmocněnce, a v jeho průběhu bylo provedeno dokazování listinami, které byly součástí správního spisu, o čemž byl pořízen protokol.

Dne 9. 12. 2013 byla žalobci i zmocněnci žalobce doručena výzva k vyjádření se k podkladům rozhodnutí dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu, v níž bylo žalobci umožněno se seznámit s obsahem spisového materiálu a vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům. Této možnosti žalobce nevyužil.

Dne 13. 1. 2014 bylo vydáno rozhodnutí Městského úřadu Kroměříž, Odboru občansko-správních agend, oddělení dopravy a silničního hospodářství, č. j. MeUKM/055987/2013 361-390, proti němuž podal žalobce prostřednictvím zmocněnce včasné blanketní odvolání, které nebylo ani na základě výzvy správního orgánu prvního stupně doplněno. O odvolání žalobce rozhodl Krajský úřad Zlínského kraje, Odbor dopravy a silničního hospodářství rozhodnutím ze dne 17. 2. 2014, č. j. KUZL-9070/2014, sp. zn. KUSP-9070/2014/DOP/Od, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žaloba není důvodná.

Pokud žalobce v žalobě namítá především nezákonnost provedení dokazování a nezákonnost měření rychlosti policejní hlídkou, soud považuje za podstatné zdůraznit, že tato tvrzení, stejně tak jako žádnou jinou věcnou námitku žalobce neuplatnil v průběhu správního řízení, proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal pouze blanketní odvolání, a tyto námitky se objevují poprvé až v řízení před soudem.

Je pravdou, že žalobce byl oprávněn ve správním soudnictví uplatnit až v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu všechny důvody, pro které považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné, bez ohledu na skutečnost, že některé z nich neuplatnil v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl (srov. rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007-62, dostupné na www.nssoud.cz). Zároveň v řízení o takové žalobě platí ve správním soudnictví princip plné jurisdikce, když soudní řád správní s účinností od 1. 1. 2003 „*nejenže zakládá právo soudu dokazováním ujasnit nebo upřesnit skutkový stav, ze kterého vyšel správní orgán, ale také právo soudu důkazy provedenými a hodnocenými nad tento rámec ustavit nový skutkový stav a porovnat jej s užitou právní kvalifikací. Požadavek plné jurisdikce se tak zavádí jako obecný princip*“ (srov. Baxa, J. – Mazanec, M., *Reforma českého soudnictví*, Právní rádce, 2002, č. 1, s. 10). V případě žalob proti rozhodnutí o přestupku pak navíc ještě platí, že právo obviněného na obhajobu (§ 73 odst. 2 zákona o přestupcích) pojmově vylučuje uplatnění striktní zásady koncentrace v přestupkovém řízení, tedy že správní orgány musí v průběhu celého řízení v prvním stupni a také v odvolacím řízení připouštět důkazní návrhy obviněného, přičemž v přestupkovém řízení neplatí zásada koncentrace řízení. Podle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích má obviněný z přestupku právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. Tato práva náležejí obviněnému po celou dobu řízení o přestupku: zákon o přestupcích výslovně neomezuje jejich uplatňování na určité stádium řízení (třeba řízení v prvním stupni), a takové omezení není možno dovodit ani z povahy věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, dostupný na www.nssoud.cz). K tomuto závěru dospěla judikatura Nejvyššího správního soudu s ohledem na právo na obhajobu a charakter přestupkového řízení jako řízení o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, dostupný na www.nssoud.cz). Nelze tedy paušálně odmítat či kritizovat postup žalobce, který, obrazně řečeno, „*nevystřílí municí*“ svých námitek v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ale použije ji až v žalobě proti rozhodnutí odvolacího orgánu. Princip plné jurisdikce a neuplatnění zásady koncentrace v přestupkovém řízení však automaticky neznamená, že správní soudy jsou další, třetí instancí ve správním řízení, tj. v daném přestupkovém řízení. Nelze přehlédnout, že „*právní ochrana poskytovaná správními soudy je ochranou originální a není pokračováním správního řízení*“ (srov. rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007-62, dostupné na www.nssoud.cz). Není totiž cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví nahrazovat činnost správního orgánu, když východiskem přístupu soudu pro rozhodnutí, zda a do jaké míry případně dokazování provádět, bude posouzení důvodnosti podané žaloby z hlediska uplatněných žalobních námitek. Soudní přezkum správních rozhodnutí „*nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci, proto také důkazní aktivita soudu bude vždy činností doplňkovou, nikoli dominantní*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1As 32/2006-99, obdobně i rozsudek ze dne 22. 5. 2009, č. j. 2 Afs 35/2009-91, oba dostupné na www.nssoud.cz).

Jak vyplývá ze správního spisu a z podané žaloby, žalobce zpochybnil provedené dokazování a výsledky měření rychlosti až v žalobě, přičemž tyto námítky nepochybně mohl uplatnit již v rámci správního řízení. Pokud tedy žalobce uplatnil nejen celou „*paletu*

námitek“, ale dokonce všechny námitky až v žalobě, neodpovídá takový postup žalobce smyslu a účelu plné jurisdikce. Žalobcem zvolený způsob obrany, a to zejména v souvislosti se zpochybněním skutkového stavu věci, včetně způsobu zvolené obrany v přestupkovém řízení se proto soudu jeví jako ryze účelový a obstrukční. Žalobce si zřejmě neuvědomil, že princip plné jurisdikce a neuplatnění striktní zásady koncentrace v přestupkovém řízení ještě automaticky neznamena, že správní soudy jsou další, třetí instancí ve správním řízení, tj. v daném přestupkovém řízení.

V rámci řízení před krajským soudem se žalobce může domáhat provedení dosud neprovedených důkazů, mají-li prokázat rozhodné skutečnosti ke dni rozhodování správního orgánu. Avšak rozhodnutí, které z navržených důkazů provede, a které nikoli, je samozřejmě výlučně na úvaze soudu (§ 52 odst. 1 s. ř. s.). Takový postup však musí soud odůvodnit (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005 ve věci sp. zn. 5 Afs 147/2004), dostupný na www.nssoud.cz. Krajský soud samozřejmě nemůže odmítnout provedení důkazů pouze s poukazem na to, že nemůže nahrazovat činnost správního orgánu. Na druhé straně však platí, že je nutné v tomto soudním řízení respektovat převážně uplatněný *kasací* princip, tedy že soud ve správním soudnictví „*není správním tribunálem judex facti*“, ale že soudní přezkum se v tomto řízení omezuje pouze na *revisio in jure*, tedy že soudu zásadně nepřísluší přehodnocovat skutková zjištění správního orgánu bez toho, že by dokazování sám doplnil. Soud ve správním soudnictví tak nemůže nahradit nedostatečná skutková zjištění vlastními závěry, tedy skutkové závěry správního orgánu měnit, pokud sám nedokazoval. To však znamená, že když podklady použité správním orgánem ke zjištění skutkového stavu a prokázání žalobcovy viny byly postačující k vydání rozhodnutí, že se žalobce jako obviněný dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti, přičemž o skutkovém stavu věci nevznikly v přestupkovém řízení žádné důvodné pochybnosti (stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, dostupný na www.nssoud.cz), tak bylo možné i v tomto soudním řízení vycházet pouze z takto zjištěného skutkového stavu věci a nebylo třeba dokazování v soudním řízení doplňovat. A přesně tak tomu bylo v projednávané věci, a to zejména ve vztahu k námitce týkající se nesprávného zhodnocení skutkového stavu (správnosti měření rychlosti vozidla žalobce zasahujícími policisty).

V nyní projednávané věci sloužily jako podklady pro napadené rozhodnutí především oznámení přestupku podané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Zlínského kraje, Dopravního inspektorátu Kroměříž ze dne 10. 9. 2013, č. j. KRPZ-91000-4/PŘ-2013-150806-JMA; oznámení přestupku sepsané na místě ze dne 27. 8. 2013 obsahující mimo jiné podpis žalobce, úřední záznam sepsaný službou konající policií obsluhující měřicí zařízení nstržm. M. K. o popisu dané události, záznam o přestupku, jehož součástí je i fotografie vozidla žalobce reg. zn. 7T9 6644, z něhož vyplývá, že zachycenému vozidlu žalobce byla dne 27. 8. 2013 v 13:37:59 naměřena rychlost jízdy 64 km/h, ověřovací list č. 8012-OL-70044-13, podle něhož silniční rychloměr MicroDigiCam LTI výr. č. UX 01819 byl ověřen jako stanovené měřidlo a lze jej používat v souladu s právní úpravou metrologie pro měření rychlosti silničních vozidel.

Soud tedy zjistil, že měření bylo prováděno pomocí certifikovaného silničního rychloměru MicroDigiCam LTI výr. č. UX 01819, jehož funkčnost byla ověřena Českým metrologickým institutem (s platností do 24. 3. 2014). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011–54, dostupném na www.nssoud.cz přitom dospěl k závěru, že takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy přestupce nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí.

Zpochybňoval-li žalobce použitelnost oznámení o přestupku jako důkazu, soud konstatuje, že oznámení o přestupku zjevně není důkazem sám o sobě způsobilým prokázat naplnění skutkové podstaty přestupku spočívající v překročení nejvyšší povolené rychlosti, jedná se však o důkaz způsobilý prokázat, která konkrétní osoba se přestupkového jednání dopustila, resp. která osoba byla přítomna silniční kontrole.

Namítal-li žalobce, že úřední záznam jako jednostranný úkon správního orgánu a osvědčení policisty o způsobilosti pro výkon činnosti nemohou jako důkazy obstát, a že správní orgány pochybily, pokud neprovedly výslech svědků – zasahujících policistů, je nutno předně zdůraznit, že žalobce se svou argumentací omezil na pouhou selektivní citaci judikatury, aniž by svými tvrzeními do řízení vnesl důvodné pochybnosti o okolnostech spáchání přestupku. Ze správního spisu plynou jasné důkazy o tom, že žalobce řídil motorové vozidlo rychlostí nejméně o 11 km/h větší, než byla nejvyšší povolená rychlost. Na záznamu pořízeném silničním rychloměrem je zaznamenána přední část motorového vozidla žalobce s viditelným detailem registrační značky vozidla, současně s naměřenou rychlostí jízdy. Soud nepochybně, že správní orgány jsou povinny samy vyhledávat a opatřovat důkazy a podklady pro své rozhodnutí, z této teze však nelze dovodit, že i v případě, kdy správní orgány nemají žádné důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních a o jejich právním posouzení, jsou přesto povinny pokračovat v pořizování dalších důkazů a podkladových dokumentů. Soudu není zřejmé, co by vlastně případný výslech policistů mohl pro věc samu přinést. Nemíjí smyslem takového výslechu, aby správní orgán zkoušel policisty ze znalosti návodu k obsluze měřicího přístroje, ledaže by žalobce snesl věrohodné argumenty, které by tyto znalosti u zasahujících policistů zpochybnil (což se v daném případě nestalo).

Soud nepochybně, že existují případy, kdy jsou správní orgány povinny vyslechnout zasahující policisty, jedná se však o věcně jinou problematiku. Vesměs jde o situace, v nichž o přestupku nebyl a často s ohledem na jejich povahu ani nemohl být pořízen exaktní doklad typu fotografie z měřicího zařízení nebo videozáznam (přestupky typu držení telefonu za jízdy, nepřipoutání se bezpečnostním pásem atd.). V těchto věcech jsou jediným důkazem o spáchání přestupku výpovědi policistů, kteří mu byli přítomni, přičemž obviněný z přestupku tyto výpovědi zpochybňuje. V takovýchto případech tvrzení proti tvrzení musí správní orgán policisty vždy vyslechnout jako svědky. Neměl by se spokojit jako s důkazem pouze s oznámením o přestupku a s úředním záznamem vyhotoveným policisty, neboť jde sice o důkazy přípustné, nicméně pro potřeby správního trestání samy o sobě nepostačující (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 – 27, body 10-11, dostupný na www.nssoud.cz). Oproti případům, ve kterých neexistuje proti přestupci, kromě výpovědi členů policejní hlídky, žádný jiný důkaz, je tomu v žalobcově kauze ze shora

uvedených důvodů jinak. Důkazů je dostatek a samy o sobě tvoří uzavřený a žalobcem relevantním způsobem nijak nezpochybněný uzavřený celek.

Pokud se žalobce ve vztahu k úřednímu záznamu odvolává na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, dostupný na www.nssoud.cz, je nutno jej upozornit, že tento rozsudek neznamená nic více a nic méně než to, že pachatele přestupku nelze postihnout výhradně na základě úředního záznamu, aniž by byly proti přestupci jakékoliv jiné důkazy. To vyplývá již z povahy úředního záznamu jako jednostranného úkonu správního orgánu. Jak však již bylo uvedeno, v nynější věci existovaly proti žalobci další důkazy (zejména záznam pořízený měřicím přístrojem ve spojení s oznámením přestupku), které ve spojitosti s daty z úředního záznamu činily skutkovou situaci naprosto jasnou. Soud má proto za to, že správní orgány pomocí těchto důkazů zjistily skutkový stav věci, o němž neměly žádné důvodné pochybnosti, a prokázaly, že se žalobce dopustil přestupku. Stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. Hodnotily-li správní orgány popsané důkazy jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti, mohly dospět k jedinému možnému logickému závěru, že žalobce řídil motorové vozidlo rychlostí nejméně o 11 km/hod vyšší, než byla povolená maximální rychlost na dané pozemní komunikaci. Výslech policistů za situace, v níž žalobce nepodal průběhu správního řízení k zatímní skutkové verzi případu ani žádná relevantní konkurující tvrzení, pak byl naprosto zbytečný (srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 – 35, dostupný na www.nssoud.cz).

Soud nepřisvědčil ani námitce, že správní orgán prvního stupně neprovedl žádné dokazování, když provedl pouhý soupis jednotlivých listin do protokolu. Jak vyplývá ze správního spisu a jak již soud uvedl, správní orgány vycházely v daném případě z listinných podkladů předložených policií (zejména záznam o přestupku pořízený silničním laserovým rychloměrem, ověřovací list tohoto měřicího zařízení, oznámení přestupku a podpůrně úřední záznam sepsaný zasahujícím policistou), přičemž tyto listinné podklady jsou pro prokázání spáchání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti dostačující. Správní orgán postupoval v daném případě zcela v souladu s ust. § 53 odst. 6 správního řádu, resp. s ust. § 18 odst. 1 správního řádu, pokud důkazy těmito listinami, které byly součástí správního spisu, byly provedeny v průběhu ústního jednání dne 21. 11. 2013 jejich přečtením, a to za účasti tehdejšího zmocněnce žalobce. O průběhu jednání byl sepsán protokol. Žalobci tedy bylo umožněno se k provedeným důkazům vyjádřit v průběhu ústního jednání prostřednictvím svého zmocněnce. Ze správního spisu naopak nevyplývá, že by proběhlo jakékoliv další dokazování mimo ústní jednání, o kterém by měl být žalobce informován, a na základě kterého by mu mělo být umožněno se vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Dokazování tak podle názoru zdejšího soudu proběhlo zcela v souladu se zákonem a žalobci nebylo v tomto ohledu žádným způsobem upřeno právo na spravedlivý proces.

Tvrzení žalobce, že byl dotčen na svých právech tím, že k ústnímu jednání nebyl předvolán on sám osobně, ale pouze jeho zmocněnec, nemá oporu ve spisovém materiálu. Ze správního spisu (zejména z doručenek přiložených k předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 21. 11. 2013) je naopak zcela zřejmé, že předvolání k ústnímu jednání bylo doručováno jak zmocněnci žalobce, tak přímo žalobci.

Pokud žalobce namítá existenci opominutého důkazu – návodu k použití měřicího přístroje, je v první řadě třeba konstatovat, že tento důkazní návrh nebyl v průběhu správního řízení ze strany žalobce ani jeho zmocněnce vznesen, nemůže se tedy jednat o opominutý důkaz. V daném případě, jak již bylo opakovaně uvedeno, byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž k důkazu o vině žalobce plně postačovaly shora zmíněné podklady. Provedení důkazu návodem k obsluze by tak bylo zjevně nadbytečné. Spisový materiál neindikuje nic, z čeho by se dalo usuzovat, že by měření rychlosti vozidla žalobce neproběhlo korektně, a ani žalobce či jeho zmocněnec v průběhu řízení funkčnost radaru či jeho nesprávné nastavení nenamítali. Soudu ostatně není známo, jakým způsobem by mělo zařazení návodu k obsluze do spisového materiálu samo o sobě osvětlit zjištěný skutkový stav, když žalobce nenamítal, v jakých ohledech mělo být měření s návodem k obsluze v rozporu. Zjevně není smyslem přestupkového řízení, aby správní orgány prokazovaly, že policisté měřili rychlost v souladu s návodem k použití měřicího přístroje, když v řízení nevystala žádná konkrétní pochybnost, proč by tomu tak nemělo být.

Obdobně soud nepřisvědčil ani argumentaci žalobce, že měření bylo provedeno v rozporu s podmínkami uvedenými v Certifikátu o schválení typu měřidla k danému měřicímu zařízení. Rovněž toto tvrzení se objevuje poprvé v žalobě, aniž by jej žalobce uplatnil v průběhu správního řízení. Jedná se navíc o pouhé, ničím konkrétním nepodložené tvrzení, když ani žádný „Certifikát o schválení typu měřidla k danému měřicímu zařízení“, z něhož údajná podmínka má vyplývat, žalobce k žalobě nepřiložil. Důkazní břemeno se přitom v případech, kdy je tvrzením obviněného zpochybněn některý z důkazů, z nichž vycházely správní orgány, přesouvá na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. Nezbyvá tak konstatovat, že žalobce toto důkazní břemeno neunesl.

Konečně neobstojí ani námitka, že součástí spisového materiálu není protokol o proškolení osoby, která obsluhovala měřící zařízení. I kdyby policista obsluhoval měřící zařízení bez „proškolení“ k obsluze měřicího zařízení, tak to samo o sobě bez dalšího neznamená, že by k takové činnosti nebyl oprávněn. Příslušníkům Policie ČR patří dohled nad bezpečností silničního provozu, resp. nad tím, zda jsou na pozemních komunikacích, které jsou předmětem obecného užívání, dodržována zákonem stanovená pravidla jednání. K tomu jsou ze zákona oprávněni k měření, kdy bezpečnost silničního provozu je zájmem veřejným a právě zadokumentování přestupků ve fotodokumentaci a nepřetržitý kontakt policejní hlídky s vozidlem přestupce umožňuje spolehlivé zjištění pachatele a přestupku. Je tedy dle názoru soudu nadbytečné zjišťovat, zda k obsluze zařízení jsou policisté oprávněni a proškoleni či nikoliv. To už je záležitostí policejních orgánů, aby ke službě, která má dbát na dodržování právních předpisů na veřejných komunikacích, bylo dohlíženo ze strany kvalifikovaně odpovědných policistů. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54, dostupný na www.nssoud.cz, dle kterého: „...*správní soud ve správním soudnictví přezkoumává zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a nikoliv, zda policisté splňují předpoklady pro výkon jednotlivých funkcí.*“ S tímto závěrem se soud ztotožňuje a zastává jej i konstantní soudní judikatura (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2013, č. j. 5 As 110/2012-26, dostupný na www.nssoud.cz).

Ze všech uvedených důvodů soud rozhodl tak, že žalobu žalobce ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, nárok na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřednické činnosti nevznikly, náklady řízení nežádal, soud proto rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 20. května 2015

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně